

На върха вечъ като достигна,
Да си почине той седна,
Къмъ югъ очитѣ си издигна
И видѣ родна си страна.

Открилъ е бащино огнище,
Градътъ, въ който се родилъ;
Где се научи, за да ище
На нѣжна майка погледъ милъ.

Нещастний въ години млади
Какви е претърпѣлъ беди!
Какво ни стори, що не даде,
Догде да се освободи.

Въ ржце хайдушки е изпадалъ,
Нуждалъ се гладенъ да стои,
Въ градски тъмници е страдалъ,
Желѣзни влачелъ букаи.

Защо? Защото се увличалъ
Нещастнитѣ да отърве,
Безъ да го викатъ самъ е тичалъ,
За да имъ помощъ подаде.

Но времето се промѣнява,
Свѣтътъ еднакъвъ не стои,
Дъждътъ за всички превалява
И поднебесата пои.

Като присждбата изпълне,
Свободенъ вече той стана,
Да мисли кой пжтъ да пригърне
Въ мила бащина страна.

Обиденъ мжченикъ тогава,
Мжчителитѣ намразй,
Сѣ мисли, колчемъ лѣга, става,
Какъ може да ги порази.